

ΟΠΟΥ ΔΥΓΕΙ ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ

ΚΑΙ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Τὸ πλούσιο καὶ σοβαροστολισμένον σαλόνι τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Visitation (1) χαιρέταγε μὲ τίς τελευταῖες του χρυσοῦς ἀκτίνες ὁ Δεκεμβριᾶτικος ἥλιος τοῦ 1637.

Τὰ πολυτίμα δαμάσκα, τὰ τορνευτὰ καθίσματα, ἡ σκαλισμένες καρυδένιες θύρες, τὰ μεγάλα παράθυρα, ἡ εἰκόνες ποῦ στόλιζαν τοὺς βαθυχρωμους τοίχους, τὰ βυρεία καὶ λεπτοδολευμένα ἐπιπλα, ὅλα μαρτυροῦσαν τὸν πλοῦτον καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ μοναστηριοῦ.

Παντοῦ φάνοιενται ζωταντὸς ὁ γοθτικὸς ρυθμὸς καὶ ἡ κλασικὴ σχολή.

Τῆ νεκρικῆ ἡτυχία ποῦ βασίλευε στὸ σαλόνι, μονάχη ὁ μονότονος χτύπος τοῦ ρολογιοῦ, καὶ ἡ ἀνήσυχη καὶ νευρικὴ πνοὴ μιᾶς μοναχῆς ἐτάραζε. ποῦ βυθισμένη σ' ἓνα βελουδίνη πολυθρόνα, κάπνισεν μὲ ἀγωνία περίμενε, καὶ τοῦτο εὐκόλα μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἀπὸ τὴν ἀνήσυχη ματιά ποῦ ἔριχνε συχνὰ στὸ μεγάλο κρεμοστὸ ρολοῖ, καὶ ἀπὸ τὴ προσοχὴ τῆς σ' ἓ καθε εἰπωτερικὸ ὄρυον.

— Ἄναυ αὐτός, ἔλεγε, ἔτοιμη νὰ πεταχθῆ στὴ θύρα.

Καὶ ὅταν ὁ ὄρυον πέρανε, ἀκουμποῦσε παλι τὸ ἀριστουργηματικὸ τῆς κεφαλῆ, σ' ἓνα χρυσοκέντητο προσκέφαλο, κάρφωνε τὰ μάτια τῆς σ' ἓνα Ἰσταυρωμένον ποῦ κρέμονταν ἀπέναντί τῆς, καὶ τὰ χεῖλη τῆς ψιθύριζαν κάτι μυστικόν.

Σ' αὐτῆ τῆ στάσι ἔμενε γιὰ πολλὴν ὥρα, ἀφίνοντας νὰ φαίνεται πολὺ τρανή ἢ ἀντίθεσι ποῦ ἔκαναν τὸ κρινόλευκὸ τῆς πρόσωπο, τὰ μικρὰ καὶ ἀνάλογα χαρακτηριστικὰ τῆς, τὰ ὠραῖα μάτια τῆς, τὰ κορκαλλένια χεῖλη τῆς, μὲ τὸ μαῦρον καὶ ταπεινὸ φέρεμα τῆς ὕσιας.

— Ἰέτσιον τέλος ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἡ ζωὴ μου! Στὴν ὠμορφιά καὶ στὴν νεότη μου δὲν ἄρμοζαν τὰ μαργαριταρένια διαδήματα, τὰ πλούσια φερέματα, ἡ πολυ-

(1) Μοναστήρι ἀπὸ Παρίσι, ὀστὴν ὀδὸ Saint-Antoine. Τὸ ὄνομα Visitation ἐδόθηκε γιὰτι εἶχε κιοθῆ εἰς ἀνάμνησι τῆς ἐπισκέψεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Ἐλισσάβετ.

τέλεια, ἢ διασκέδασι τὸ παλάτι!!!... ἄρμολε τὸ ράσο, ἢ μοναξιά... ἢ ἡτυχία τοῦ μοναστηριοῦ.

— "Ἔτσι τὸ θέλητες παντοδύναμη Richelieu!, νκί, παντοδύναμη, ἀφ' οὗ σὺ χωρὶς ἀπολογία θανάτωσες τὸ Bughingam, γιατί τὸν ἔλεγες τολμηρὸ ἀντερραστή σου, ἀφ' οὗ ἔκνεσες τὸ βίαιο γίμο του Gaston, ἀφ' οὗ ἔστειλες τὴν Λυττριανὴ στὸ Grosbois, δίνοντας μ' αὐτὸ σ' ἐμὲ τὴ ζωνὴ γιὰ ἔξῃ ἀληθινὸντα χρὸνια, καὶ ἔπειτα σὺ ὀϊδιος, βλέποντάς με ζηλότυπυ, μ' ἐριζέσες στὸ μοναστήρι, 'στὴ περὶ ὠραῖα μου ἡλικία, ἔλεγε κί ἀπὸ τὰ μάτια της ἔτραχεν δύο δάκρυα, ἐν ᾧ τὸ ὠραῖο της στόμα ἐστόλιζε ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο.

'Ἐδάκρυζε καὶ χμογελοῦσε.... κί' ἐδάκρυζε, γιατί πτερήθηκε τὸ κόσμος, χμογελοῦσε, γιατί πρόβλεπε ποῦ ἡ Οὐσία της ὄκλωνε τὴ Γαλλία.

"Ὅταν κάθε της σκέψι' κόπηκε ἀπότομα ἀπὸ τὸν ἔλαττο Ὄρμυο ποῦ ἔκνε τὸ δαμάσκο ποῦ ἔκνεσε μιὰ μοναχίη, γιὰ ν' ἀφίσει νὰ περάσει ἕνας ἵπποτης μῆλις σφάραντα χρόνων.

"Ἢ μοναχίη σηκώθηκε κί' ἔτραξε νὰ σφίξει τὸ χέρι τοῦ Λουδοβίκου XIII ποῦ ἐρχότανε νὰ χαιρετίσει τὴν ἀρχακημένη του Λουίζα Motier de La-Fayette. (2)

— Μεγαλειότατε! ἐψιθύρισε μὲ γλύκα ἢ μοναχίη.

— Λουίζα! εἶπε ζητώντας νὰ διαβασί, 'στὰ μάτια της ὁ Λουδοβίκος, κί' ἐκώθησε ἀπέναντί της.

Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ἐμίλουσαν γιὰ τὴν αὐλή κί' ἔπειτα ὁ Λουδοβίκος 'σώπασε.

— Καί... τίποτ' ἄλλο Μεγαλειότατε; εἶπε κόνδοντας τὴ σιωπὴ ἢ Λουίζα.

(2) Ἡ Λουίζα Motier de La-Fayette γεννήθηκε τὸ 1615 εἰς Auvergne καὶ ἀπέθανε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1665 εἰς τὸ ἰδιόκτητό της μοναστήρι τῶν Chaillot. Ἦταν θυγατέρα τοῦ Ἰωάννου Βου La-Fayette seigneur de Hautefeuille καὶ τῆς Marguerite de Bourbon-Busset. Γνωστὴ 'στὴν ἱστορίαν γίνεταί ἀπὸ τὸ 1630 ὅταν μὲ τὸ μέσο τοῦ θείου της Francois La-Fayette ἐπισκόπου τῆς Limoges, ἐμπήκε ὡς κνφία τῆς τιμῆς τῆς Ἄννας τῆς Αὐστριακῆς, εἰς τὴν αὐλή τοῦ Λουδοβίκου XIII, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγάπησε παρὰφορα.

Ἡ ἀγάπη τὸν εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὸ 1631 ὅταν ἡ Βασίλισσα Ἄννα ἐπεχρεώθη ἐξ αἰτίας τοῦ Richelieu ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὸ Louvre. Ἀγάπη ὅμως ποδ διατηρήθηκε ἀγνὴ ὡς τὴ στιγμή ποῦ καὶ ἡ Λουίζα ἐποχρεώθη ἐξ αἰτίας τοῦ Richelieu νὰ κλειστῇ στὸ Μοναστήρι τῆς Visitation, ὅπου τὸ Μάιο τοῦ 1637 ἔχειροτονήθηκε μὲ τὸ ὄνομα Soeur-Angélique. Καὶ τοῦτο γιατί δὲν ἠθέλησε σὰν πιστὴ φίλη τοῦ Λουδοβίκου νὰ προδώσῃ τὰ μυστικά του καὶ νὰ βοηθήσῃ τὸ Richelieu στοὺς σκοποὺς του. Ἀπὸ τὸν Eugene-Asse ἔβρονμαι ποῦ ὁ Λουδοβίκος σιχνὰ ἐρχότανε στὸ Μοναστήρι νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Λουίζα.

»Pendant quatre mois, γράφει le roi lui rendit de fréquentes visites, venant exprés de Saint-Germain, de Vincennes et même de Fontainebleau. C' est a la suite d' une de ces visites que Louis XIII pres duquel La-Fayette etait loin de desservir Anne d' Autriche, alla coucher au Louvre, et partager le lit de la reine (Decembre 1637).

Neuf mois plus tard naissait Louis XIV.

— Τίποτε, απάντησε σ'άν ήχώ ο Λουδοβίκος, όλα τ' άλλα τὰ ξέρεις.

Καί μ' ένα βαθύ στεναγμό πέρνοντας τὸ κρῶσ ἀπ' τῆ συγκίνησι χέρι της, στὰ θερμὰ δικά του.

— ὦ! ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃσι σιμά μου, Λουίζα, τῆς εἶπε.

— Δὲν εἶχαμε μείνει σύμφωναι νὰ μὴ ξανόρθουμε ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα; Εἶπε δειλά ἡ Λουίζα.

— Καὶ μήπως ἔμπροσθι;.... "Όλα μοῦ φαίνονται ἔρημα, χωρὶς ἐσέ, τὸ Grosbois μοῦ γέινει ἀνυπόφορο, τὸ Παρίσι μισητό, ἡ Γαλλία μιά δύσβοκη γῆ. Δὲν βλέπω παρὰ σέ, Λουίζα, δὲν ἔχω ἄλλην ἐπιθυμία παρὰ ν' ἀκούσω τῆ φωνῆ σου. Σὺ εἶσαι τὸ φῶς ἡ ζωὴ γιὰ μένα!

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ μιά μιά δυστυχημένη μοναχῆ, ποῦ ἡ Μεγαλειότης σας δέχεται νὰ σᾶς δίνει κάποια συμβουλή.

— Σὺ τὸ θέλεις Λουίζα, ἀλλὰ μιά μοναχῆ λέξι σου φθάνει, γιὰ νὰ ξανα-βασιλεύσῃς στῆ καρδιά μου καὶ στῆ Γαλλία.

— Κοὶ ἡ Βασίλισσα;! εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μιά μικρῆ σιωπῆ ἡ Λουίζα

— Μ' αὐτῆ πῆν γυναίκα δὲν ἔχω πειὰ καμμία σχέσι, ὅλα ἔχουν τελειώσει μεταξὺ μας.

— Μὲ σᾶς καὶ μὲ τὴν Ἄννα ἴσως; ἀλλὰ μὲ τὸ Λουδοβίκο XIII καὶ μὲ τῆ βασίλισσα τὸ πρᾶμμα δὲν μπορεῖ νὰ γῆ, αὐτὸ τὸ τέλος.

— Λουίζα, πρὶν γείνω βασιλιᾶς ἤμουν ἄνθρωπος!!

— ὦ Μεγαλειότατε σφάλετε! εἶστε βασιλιᾶς πρὶν γείνετε ἄνθρωπος, καὶ ὁ θρόνος πρέπει νὰ κάμῃ τὴν καρδιά σας νὰ σιωπᾶσῃ.

— Εἶνε ἀδύνατο Λουίζα.

— Τὸ ἀδύνατο πέφτει ἔμπροσθι τῆ θέλησι.

— ὦ! ἂν ἔδλεπες Λουίζα τὴ ζωὴ περνῶ!.... μήπως αὐτῆ εἶνε ζωὴ βασιλιά!... τίποτε δὲν μὲ διασκεδάζει, τίποτε δὲν ἐπιθυμῶ, καὶ ὅμως ἔχω ἀνάγκη ἀπ' ὅλα. Αἰσθάνομαι ἀνάγκη ἀπὸ ζωῆ, καὶ ἀντὶ τούτου βλέπω ὅλα γύρω μου νὰ μαραινῶνται. Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ φῶς, ἀπὸ ἀέρα, καὶ δὲν βρίσκω παρὰ σκοτᾶδι..... ὦ! Λουίζα, γύρισε πάλι σιμά μου, ἀποφάσιστο, γιὰ νὰ αἰσθανθῶ καὶ πάλι, τῆ καρδιά μου νὰ χτυπᾷ, νὰ κχταλαβῶ ποῦ ζῶ

— Εἶναι ἀδύνατο, Μεγαλειότατε!

— Ἀλλὰ γιατί;...

— Καὶ μ' ἐρωτατε; Ὁ Richelieu εἶναι ἀκόμη χρήσιμος στῆ Γαλλία.

— Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Βασιλιᾶς; δὲν ἔχω ἐγὼ τὴν ἐξουσίαι!

— Ναί, ἀλλὰ μπροστά μας θρίσκειται ἡ Γαλλία, εἶναι ἡ πατριδα, καὶ γι' αὐτὴν πρέπει νὰ θυσιασθῆτε ὅπως κάνω κι' ἐγὼ.

— Ὅχι, ὄχι αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ.

— Ἐχετε καθῆκον Μεγαλειότατε!.... Πηγαίνετε, πηγαίνετε, στῆ Βασίλισσα Ἄννα καὶ λησμονῆστε με, γιατί ἡ Γαλλία καρτερεῖ ἕνα διάδοχο.

— Δὲν θὰ μπορέσω!

— Καὶ μήπως ἐγὼ δὲν σᾶς λησμονῆσα!

— Στῆ γυναίκα ἴσως νάναι εὐκολο, εἶπε τότε μὲ πίκρα ὁ Λουδοβίκος, ὁ ἄνδρας ὅμως δὲν ξεχνάει εὐκολα.

— Δὲν ἔχετε δίκαιο Μεγαλειότατε· ἡ γυναίκα ὅσο ταπεινὴ φαίνεται ἴσθον ἔρωτα, τόσο μεγάλῃ εἶναι ἰσθὴ θυσία, εἶπε καὶ χαμηλῶς τὸ κεφάλι τῆς.

Πολὺ ὄρα πέρασε σὲ μιὰ πολὺ ἐκφραστικὴ σιωπὴ, ὅταν ὁ Λουδοβίκος σηκώθηκε καὶ ἦλθε κοντὰ ἰσθὴ Λουίζα ποῦ ἰσθὰ μᾶτια τῆς εἶχαν φανῆ δύο ἄκρυφα δάκρυα,

— "Ἀκούσε, Λουίζα, τῆς εἶπε, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω σὺν ἀδελφός, προσπαθώντας νὰ ξεχάσω τὸ βασίλειά καὶ τὴν ἀγαπημένην σου. Αὐτὸς ὁ τόπος δὲν εἶναι φτιασμένος γιὰ σένα. Σὺ γεννήθηκες γιὰ νὰ λάμψῃς σὲ μιὰ κοινωνία, ποῦ ὄλα σὲ χρερτήρη βασίλισσα, δὲν ἀρμόζει ἰσθὴν ὁμορφίαν σου τὸ ράσο, ἀλλὰ τὸ δίδημα, σὺ δὲν ἐγεννήθηκες γιὰ μοναχίαν, σὺ πρέπει νὰ διασκεδάζῃς, ν' ἀγαπᾷς...

— Σεῖς τὸ λῆτε αὐτό;...

— Ναι, ἐγὼ, Λουίζα, ποῦ σὲ γνωρίζω, περισσότερο ἀπ' ὅσο σὺ γνωρίζεις τὸν ἐαυτό σου.

— Σεῖς μ' ἐγνωρίσατε ὅταν μποροῦσα κατὶ νὰ ἐλπίζω, δηλαδὴ ἰσθὴν εὐτυχίαν... τὴν ὄμως...

— Ἡ ψυχὴ δὲν ἀλλάζει ποτέ, οὔτε ἡ πᾶλη τῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ τὴν καταβάλῃ. Σ' ἐσὲ ἀρμόζει τὸ στέμμα.

— Καὶ ὄμως περὶ πολὺ μού ἀρμόζει τὸ μοναστήρι.

— Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς.

— Γιατὶ τὸ θέλησα, ἀφοῦ ἄφησα νὰ πέσουν τὰ ξανθὰ μου μαλλιά, νὰ πέσουν κάτω ἀπὸ τὴ ψαλλίδαν τῆς χειροτονίας.

— Ἦταν μιὰ ἀπερίσκεπτη πράξις.

— "Ὀχι! ὁ Θεὸς μού τὴν ὑπαγόρευσε, φυλάγοντάς με ἀπὸ τὰ σκάνδαλα τῆς οὐλής.

— "Ὀχι ὄλα μποροῦσα ἐγὼ νὰ τὰ ἐμποδίσω.

— Καὶ γιατί δὲν ἐμποδίσατε λοιπὸν τὸ θάνατο τοῦ Chalais (3) καὶ τοῦ Montmorency ? (4)

— Μὴν εἶσαι σκληρὴ, Λουίζα, ἔβλεπε τὰ περισσμένα, καὶ γύρισε σιμὰ μου ἰσθὸ Grosbois, καὶ ὅ,τι ζητήσης ὄλα γείνη. Ἐγὼ ὄλαμι σκλάβος σου, ἡ Γαλλία ὄλαναι δική σου. Θέλεις τὸ στέμμα τῆς; σοῦ τὸ προσφέρω ὄλεεις ν' ἀφίσω τὸ τὸ θρόνο καὶ νὰ ζήσουμε μαζί μακροχρόνι; καὶ αὐτὸ ὄλα τὸ κάμω ὄλεεις νὰ διώξω τὸ Richelieu; ὄλα γείνη. Ἀλλὰ ἔλα, ἔλα μαζί μου!...

— Μεγαλειότατε, εἶπε τότε μὲ σεβασμὸ ἡ Λουίζα, τὸ στέμμα τῆς Γαλλίας ἀνήκει ἰσθὴν Ἀννα τὴν Ἀυστριακή, δὲν θέλω ἐγὼ νὰ τῆς τὸ κλέψω ὁ Richelieu δὲν πρέπει νὰ φύγῃ. Σεῖς πρέπει νὰ διατηρήσετε τὸ θρόνο σας καὶ

(3) Henri de Talleyrand comte de Chalais ἐγεννήθη τὸ 1599, προστατευόμενος τοῦ Λουδοβίκου XIII καὶ ἐμιστῆς τῆς δουκίσσης de Chevreuse. Μεγάλῃ ἀνδρεία ἔδειξεν εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ Montpellier καὶ τοῦ Montauban. "Ὅταν ὄμως ἡ δουκίσσα εἶχε συνωμοσὴν κατὰ τοῦ Richelieu, ἔλαβε αὐτὸς ἀφορμὴν καὶ κατηγορήσῃ καὶ τὸν Chalais ὄτι συνωμοτοῦσε ἐναντίον τοῦ Λουδοβίκου καὶ 26 μόλις χρόνον τὸ 1626 ἀπέθανε σὴν λαμητόμο.

(4) Henri Duc de Montmorency, ναύαρχος ἐπὶ Λουδοβίκου, καὶ αὐτὸς πέθανε ἰσθὴν λαμητόμο γιὰ μιὰ συνωμοσίαν κατὰ τοῦ Λουδοβίκου.

ΙΤΑΛΟΠΑΙΣ

(Έργο ζωγραφικής της δεσπ. Κλεοπίης Αποστόλου)

* 81 *

νά πάτε 'στό Λουβρε, ἐκεῖ πού ἡ βασίλισσα σᾶς περιμένει. Ἡ Γαλλία ζητάει ἕνα διάδοχο.

— Λουίζα εἶσαι τρελλή!

— Δὲν εἶμαι τρελλή, εἶμαι λογική, καὶ αὐτὴ τῆ στιγμῇ σᾶς μιλεῖ ἡ ἀγάπη μου. Σεῖς θελετε νὰ καταστρέψετε τὴ Γαλλία, ἐγὼ προσπαθῶ νὰ τὴ σώσω.

— Ἡ Γαλλία; ἐφώνησε παράφορα τότε ὁ Λουδοβίκος, ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὴ ἡ Γαλλία, πού 'γὼ πρέπει νὰ θυσιασθῶ γι' αὐτήν;

— Ἡ Γαλλία εἶναι ἡ δικαιοσύνη σας, ὁ Θεὸς σᾶς τὴν ἔδωσε, καὶ σεῖς πρέπει νὰ τὴν ἀγαπήσετε, Μεγαλειότατε.

— Ἄλλ' ἂν ἦσαι σύ ἡ Γαλλία γιὰ μένα, ἀφ' οὗ σὲ μονάχα ἀγαπῶ!

— Αὐτὴν πρέπει ν' ἀγαπήσετε, καὶ γι' αὐτὴν νὰ θυσιασθῆτε, ὅπως ἐθυσιάσθηκα κ' ἐγὼ.

— Καὶ ἂν δὲν θελήσω αὐτὴ τὴ θυσία;

— Τὸ ἴδιο θὰ ἐξακολουθήσω, ἐγὼ δὲν ἀνέχω πειρὰ παρὰ 'στό Θεό!...

— Λουίζα, μὴ θελήσης νὰ μὲ κάμης νὰ θυμηθῶ πῶς εἶμαι Βασιλεὺς καὶ πῶς ὁ,τι θελήσω μπορῶ νὰ τὸ κάνω.

— Ἦποτε... ἀφ' οὗ ἡ ψυχὴ μου δὲν τὸ θέλει!

— Δυστυχισμένη!... φώναξε μὲ λύσσα ὁ Λουδοβίκος, πιάνοντάς τὴν ἀπότομα ἀπὸ τὸ χέρι. Λοιπὸν ναί, θὰ ξαναλθῶς μαζί μου!

— (Ὡς ξανόρθη) τὸ σῶμα μου, γιατί αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ στὴ βία, ἡ ψυχὴ μου ὅμως ποτέ... Σεῖς δὲ Μεγαλειότατε, πιστεύω νὰ ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ ψυχὴ μου!

Ἦταν ἐντύπωση ἔκαναν οὐτὰ τὰ λόγια τῆς Λουίζας 'στό Λουδοβίκο, ὥστε τῆς ἄρισε ἀπότομα τὸ χέρι καὶ ἔπεσε βαρῦς 'σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἡ Λουίζα πού μ' ἀγωνία παρακολουθοῦσε τὸ σκοπέλεσμα που ἔφεραν τὰ λόγια τῆς, ἄρχισε νὰ κλαίει, χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Ἦταν ὅμως σὰν νὰ ἔμετανοοῦσε, ἐπῆγε σιγά-σιγά σιμὰ τοῦ χέρι τῆς στὸν ὤμο τοῦ καὶ μὲ γλυκά τοῦ εἶπε.

— Ἀκούστε με Λουδοβίκε. Γιατί ξεχνάτε πόσοι ἐχθροὶ τριγυρίζουσι τὴ δυστυχισμένη μας πατρίδα; Γιατί δὲ θελετε νὰ καταλάβετε πῶς γύρω σας μονον ἀποτομικοὶ σας ἐχθροὶ βρίσκονται, πού γιὰ νὰ τοὺς νικῆσετε πρέπει ν' ἀποχτήσετε διάδοχο, γιατί ἂν ὁ θρόνος μείνῃ χωρὶς αὐτόν, ἡ Γαλλία θὰ σπαραχθῇ ἀπὸ τὰ ἴδια τῆς τὰ παιδιὰ;

— Καὶ τώρα πεῖτε μου, θελετε σεῖς νὰ γένετε ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῆς;

— Ἡ Βασίλισσα Ἄννα εἶναι καλὴ καὶ... σᾶς ἀγαπᾷ. Πηγαίνετε στὴν Ἀυστριακή, Μεγαλειότατε, γιὰ νὰ ξαναδῆτε νὰ χαμογελά γύρω σας ἡ Γαλλία. Ἦγὼ σᾶς ἀγαπῶ ὅσο καμμιά γυναίκα 'στὸν κόσμῳ, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ χωριστοῦμε. Ἡ μήπως δὲν εἶναι προτιμότερο νὰ λησμονήσω τὸν κόσμῳ, παρὰ νὰ χρωθῶ 'στὴν ἀγκαλιὰ ἐνὸς ἄλλου; Ἀκούστε με λοιπὸν σᾶς ὀρκίζω στὴν ἀγάπη μας, 'στὸν ἀγνὸ μας ἔρωτα, 'στό ἔνομα τῆς Γαλλίας, γυρίστε στὴν Ἄννα!

*Καὶ ἕνας κερτυνὸς ἐπινῆξε ἀπότομα τὴ φωνὴ τῆς Λουίζας, πού γλυκά ἀντηχοῦσε 'στὴ κερδὴ τοῦ Λουδοβίκου.

Ἀρκετὴ ὥρα πέρασε σὲ μιὰ ἀπόλυτῃ ἡσυχίᾳ, πού ὁ μονότονος κρότος τῆς

βροχής και τὸ σκοτάδι ποῦ εἶχε ἀπλωθῆ σ' ὅλη τὴ φύσι τὴν ἔκαναν μυστηριώδη, ὅτε σηκώθηκε ὁ Λουδοβίκος καὶ μὲ τὴν ἀπελπισία ζωγραφισμένη 'στὰ μάτια του τῆς λέει.

— Πρέπει νὰ φύγω Λουίζα εἶναι ἀργά!

— Καὶ ποῦ πάτε;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς συνοδεύσω ὡς τὴ θύρα;

— (Ὁ)λὰ σοῦ τὸ ζητοῦσα γιὰ χάρι.

Καὶ ὅταν ἔφθασαν 'στὴ θύρα, ἡ Λουίζα ρίχνοντας ἓνα ἀνῆσυχο βλέμμα 'στὴ μανιωμένη φύσι.

— Μεγαλειότατε, τοῦ λέει, σὲ λιγάκι θάχωμε Οὐέλλα.

— Τὸ βλέπω.

• — Λοιπὸν ποῦ θὰ πάτε;

— Δὲν ξέρω Λουίζα.

— Τὸ Grosbois εἶναι τόσο μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, ἐνῶ τὸ Louvre...

— ...Καλὴ νύχτα, Λουίζα, εἶπε ὁ Λουδοβίκος, φιλώντας τὸ χέρι της.

— Καλὴ νύχτα, Μεγαλειότατε.

Μέλις ὁ Λουδοβίκος βγήκε ἔξω, ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή σκεπτικός.

— Ποῦ ἡ Μεγαλειότης οὐς θὰ πάει; τὸν ρώτησαν τότε οἱ σωματοφύλακὲς του ποῦ τὸν περίμεναν.

Ὁ Βασιλεὺς σκέφθηκε μιὰ στιγμή ἀκόμη, ἔβλεψε μιὰ ματιὰ 'στὴ κλεισμένη θύρα τοῦ μοναστηρίου καὶ μὲ σταθερὴ φωνή:

— 'Στὸ Louvre! λέει.

Ἡ Λουίζα τότε ποῦ ἀπὸ ἓνα κρυφὸ παραθυράκι περίμενε τὴ διαταγὴ τοῦ Λουδοβίκου, ἔκλεισε μὲ τὸ σύρτη τὴ μεγάλη τοῦ μοναστηριοῦ θύρα κι' ἐχύρισε στὸ κελάκι της μὲ θάκρυα ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνηση.

"Ἐνα χρόνο ἔπειτα ὁ La-Porte ἄφισε τὴ Βασιλίλη, ὁ δὲ Ὀρόνος τῆς Γαλλίας εἶχε ἀποκτήσει δικό του. Καὶ ἔτσι ἔδωσε πρῶτα ἓνα ἀστρι γιὰ ν' ἀνατελεῖ ὁ Βασιλεὺς Ἡλίας.

(ΚΕΡΚΥΡΑ)

ΣΠΥΡΟΣ Η. ΛΑΒΡΑΝΟΣ

Εἰς τὸ φαρμακεῖον:

Φαρμακοποιός: Τί θέλεις παιδί μου;

Παιδί: Σκόνη γιὰ τοὺς ψύλλους.

Φαρμακοποιός: Τί ποσὸν θέλεις;

Παιδί: Κανόμιση τοῦ λόγου σου, γιὰ 3—4 ἑκατομμύρια ψύλλους!

